

Arrest

nr. 63 813 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 september 2009, verklaart er zich op 12 november 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 10 maart 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kaboel, Kote Sangi. U bent een Hazara, meerbepaald een Khorassani, van etnische origine en een shiietische moslim. U komt uit een zeskoppig gezin. Behalve uzelf hebben uw ouders nog een zoon (R.) en twee dochters (C. en H.). U heeft geen formeel onderwijs genoten, doch volgde les aan de Reza moskee in het

naburige Dasht e Barchi. Een jaar of tien geleden werd uw vader 'meegenomen'. Sindsdien heeft uw broer R., die ongeveer zeven jaar ouder is dan u, de zorg voor de familie op zich genomen.

U volgde in de voetsporen van uw vader door metselaar te worden, maar u werkte vooral als straatventer en u verkocht sigaretten op de markt. Een van uw klanten sloeg graag een praatje met u tijdens het roken. Jullie spraken over algemene, alledaagse zaken en hij kwam van u te weten dat uw broer werk zocht. U noemde deze klant Hadji. Op een dag meldt Hadji dat hij werk gevonden heeft voor u en dat u later op de avond mee kan gaan om meer informatie te krijgen. Uw moeder ruikt onraad en verzet zich hier tegen. Desondanks ziet u Hadji diezelfde namiddag terug en gaat u samen met hem naar een huis in Shar e Nahr.

Daar aangekomen merkt u dat er in het huis wapens staan en dat de muren bedekt zijn met foto's van jongeren van ongeveer 13 tot 20 jaar oud. Een bejaarde man vraagt of u een toegewijde moslim bent en of u bidt. U bevestigt. Daarna peilt hij naar uw professionele bezigheden. U zegt hem dat u helemaal geen werk zoekt en u specificeert dat het uw broer is die werk nodig heeft. Daarop begint hij u te spreken over jonge mensen die de sleutel naar het paradijs gekregen hebben en dat hij goed werk voor u heeft. De man beweert dat het geen zwaar werk is en hij toont u een vest. U denkt dat het een politievest of een legervest is. Hij vraagt u of u mee wil werken en u stemt in met het voorstel. In het huis is nog een man aanwezig die gekleed is in een donkergroen militair uniform. De man gedraagt zich raar en u heeft het gevoel dat hij u nauw in het oog houdt. Telkens u naar hem kijkt, draait hij zijn hoofd weg of bedekt hij zijn gezicht met zijn hand.

De bejaarde man steekt u een handvol geld (500 dollar) toe. U wil echter niet weten van de betaling en u weigert het geld. De man blijft aandringen en hij benadrukt dat hij zonder de betaling niet gelooft dat u gemotiveerd bent. Uit angst neemt u het geld aan en u wil zo snel mogelijk het huis verlaten. Hadji begeleidt u terug naar huis en herhaalt dat u een man van uw woord moet zijn. Thuis aangekomen stelt uw moeder u vragen. U toont het geld dat u ontvangen heeft en uw broer concludeert meteen dat u zich in nesten gewerkt heeft. Uw moeder verplicht u om het geld terug te geven en de opdracht te weigeren.

De volgende dag bent u opnieuw de straat opgetrokken met uw handkar en de daaropvolgende dag verschijnt Hadji in zijn auto. U wou hem de 500 dollar teruggeven. U zegt eerlijk dat uw moeder tegen de opdracht is. Hadji antwoordt dat dit niets met uw moeder te maken heeft, maar dat het gaat om God, Allah, en het verrichten van een goede daad. Hij stelde ook dat u uw belofte niet zomaar kon verbreken. U blijft weigeren en Hadji wordt kwaad. U gooit de 500 dollar in Hadji's gezicht, waarop Hadji uitstapt en er een woordenwisseling ontstaat. Voordat Hadji uiteindelijk verdwijnt, bedreigt hij u nog. Hij zou later met u afrekenen. U lichtte uw broer in over wat er gebeurd was en deze zei u om klacht neer te leggen. U vreesde echter de man in uniform die u in het huis gezien had. Uw moeder vond het veiliger om u onder te laten duiken bij een vriend van uw vader, S. A.. Toen u bij S. A. verbleef, kwam u via uw moeder te weten dat men uw broer ontvoerd had. Uw moeder verzamelde alle documenten van de gronden die uw vader bezat en wilde deze verkopen. Ze zou er voor zorgen dat u zo snel mogelijk kon vertrekken naar een veiliger land.

Kort daarna verlaat u Afghanistan en reist u via Pakistan en Iran naar Turkije. U belandt in Griekenland. Na heel wat omzwervingen in Europa bereikt u België, waar u op 12 november 2009 bij de bevoegde asielinstanties uw asielaanvraag indient.

U legt zelf geen documenten neer. Uw advocaat overhandigt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal een medisch attest over uw psychologische toestand".

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij werd uitgekozen door gewapende mannen om een missie uit te voeren in naam van God; brengt nauwelijks concrete elementen aan om aannemelijk te maken waarom hij als 'martelaar' zou zijn geïdentificeerd en geronseld;
- verzoeker kan nauwelijks informatie aanbrengen over de persoon die hem ronselde om 'martelaar' te worden en die dus aan de grondslag ligt van zijn vertrek naar Europa;
- de wijze waarop verzoeker met het aanbod omging en uiteindelijk het aanbod weigerde, past niet in de Afghaanse context;
- verzoeker maakte in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal geen melding van zijn vermoedens over banden tussen zijn belagers en de overheid;
- het is opmerkelijk dat verzoeker in het ongewisse is over het lot van zijn familie;

- voor burgers in de hoofdstad Kabul is er actueel geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Hij bevindt zich buiten het land van herkomst, heeft de gegrondheid van zijn vrees aannemelijk gemaakt, dreigt het slachtoffer te worden van een vervolging die is geïnspireerd door religieuze en politieke motieven en vreest dat zijn belagers banden hebben met de overheid. Verzoeker tracht een verklaring te geven voor de vastgestelde gebreken in zijn verklaringen, en tracht ook het belang van bepaalde gebreken te minimaliseren.

Verzoeker stelt dat hij als een 'gemakkelijke prooi' werd geïdentificeerd en met H. ook over religie sprak. Verzoeker benadrukt dat religie voor hem een alledaags gegeven is en als hij meldt dat er over alledaagse dingen gesproken werd, maakte religie hier ook deel van uit. Waar verweester argumenteert dat het niet geloofwaardig is dat de ronselaar van martelaars verzoeker meteen zou meegenomen hebben naar de plaats waar zelfmoordaanslagen werden gepleegd aangezien het risico groot is dat verzoeker hen zou aangeven bij de overheden stelt verzoeker dat hij enkel de buurt grosso modo kan aantonen, uit de verklaringen van verzoeker kan niet afgeleid worden dat hij de locatie van het huis herinnerde zoals wordt beweerd in de bestreden beslissing.

Waar verweester verwijt dat hij niet veel informatie kan geven over H. stelt verzoeker dat het binnen de Afghaanse context niet de gewoonte is dat een tienerjongen vragen gaat stellen aan een volwassen man en hij nadien uit vrees geen verdere vragen stelde over H.. Verzoeker voert aan dat het door hem getoonde lef dient genuanceerd te worden: verzoeker heeft aanvankelijk uit schrik toegestemd, echter op het ogenblik dat verzoeker de confrontatie aangaat met Hadji om het geld terug te geven waren de omstandigheden anders (o.a. klaarlichte dag, openbare plaats) en verzoeker had ontsnappingsmogelijkheden. Verzoeker is echter geschrokken van de reactie en harde taal en is uit schrik nadien ondergedoken.

Verzoeker voert aan dat er bij het begin van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd vermeld dat het om een kort inleidend gesprek ging en dat verzoeker de kans zou krijgen zijn asielrelaas uitgebreid uit de doeken te doen bij verweester. Ook was verzoeker bij het verhoor van de Dienst Vreemdelingenzaken nerveus en gestresseerd waardoor het niet opmerkelijk is dat hij bepaalde dingen vergeet te vermelden. Bovendien heeft verzoeker bij het gehoor spontaan verteld over de man in het militaire uniform en zijn deze verklaringen er niet gekomen op vraag van de dossierbehandelaar.

Verzoeker was bang om klacht in te dienen bij de autoriteiten, in het huis waar de gewapende mannen zich bevonden was er immers een militair aanwezig; verzoeker vreesde daarom dat er een link was met de autoriteiten.

2.2. Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden nadat hij geweigerd had in te gaan op het aanbod van een ronselaar van 'martelaren'. In redelijkheid kan echter niet worden aangenomen dat de ronselaar in kwestie iemand zou aanspreken en meevoeren naar de plaats waar zelfmoordaanslagen beraamd worden zonder op de hoogte te zijn van diens opvattingen over religie politiek en de jihad. Het is immers niet ondenkbaar dat de aangesproken persoon er geheel andere opvattingen op na houdt en vervolgens de overheden zou inlichten over de activiteiten en de plaats waar de zelfmoordaanslagen beraamd worden. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker nooit over religie sprak met deze persoon doch enkel over algemene dingen zoals '*hoe loopt het leven, waar is uw vader, hoe gaat het met uw werk?*' (gehoorverslag, 10) en dat andere onderwerpen niet aan bod kwamen (gehoorverslag, 14). Verzoekers argument dat als er over alledaagse dingen gesproken werd, religie hier deel van uit maakt overtuigt geenszins.

Verzoeker stelt dat hij enkel te kennen heeft gegeven dat ze "ergens" aankwamen, en meent dat uit zijn verklaringen niet kan afgeleid worden dat hij zich deze locatie precies herinnerde. Nochtans weet verzoeker waar hij zich bevindt tijdens de rit en let zelfs aandachtig op. Verzoeker weet immers dat hij via het centrum van de stad (Day Mazang en Froshjah) naar Shar e Nahr werd gebracht (gehoorverslag, 11). Het feit dat H. op een dergelijk laconieke manier te werk ging en blijkbaar geen echte voorzorgen nam om de locatie van het huis te verhullen, kan totaal niet overtuigen daar er van uit kan worden

gegaan dat, mocht hier enig geloof aan kunnen worden gehecht, hij op een meer discrete manier te werk zou gaan.

Verzoeker stelt dat hij nadien uit vrees geen verdere vragen stelde over Hadji. Van verzoeker mag evenwel verwacht worden dat hij meer informatie kan geven over zijn belagers, minstens zou hebben getracht om concrete informatie te verzamelen over de identiteit of achtergrond van de 'bekende' persoon die martelaren ronselde. Hoewel verzoeker zijn getoonde lef bij de weigering van de hem voorgestelde opdracht tracht te nuanceren, kan ook deze post factum verklaring niet overtuigen. Vooreerst valt het niet te rijmen dat verzoeker schermt met de Afghaanse context dat het ongebruikelijk is om vragen te stellen aan een volwassen man maar het wel aandurft om ostentatief het geld in het gezicht van de ronselaar te gooien in het openbaar en er een woordenwisseling mee aan te vatten (gehoorverslag, 12). Het feit dat verzoeker plots wel deze confrontatie op een openbare plaats durfde aan te gaan omdat er ontsnappingsmogelijkheden waren, verandert niets aan het gegeven dat verzoeker sowieso al gekend was en men hem later toch had weten te vinden. Het past bovendien niet binnen de Afghaanse context dat verzoekers' moeder hem verplicht om de man opnieuw te ontmoeten (gehoorverslag, 12) gezien verzoeker kostbare informatie bezat die het leven van Hadji en de andere mannen in gevaar kon brengen. Verzoeker voert aan dat de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) weinig ruimte liet om melding te maken van de band tussen belagers en overheid, doch aangezien net deze persoon de reden is waarom verzoeker zich niet tot de autoriteiten heeft durven wenden mag er van verzoeker verwacht worden dit spontaan te vermelden, zelfs in het geval van een beknopte weergave van de motieven tot asielaanvraag.

Verzoeker tracht voor elk van de door de bestreden beslissing vastgestelde gebreken het belang ervan te minimaliseren of er een post factum verklaring voor te geven die geenszins overtuigt. Verzoeker slaagt er niet de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze te ontkrachten. De verklaringen van verzoeker bevatten onvoldoende concrete en overtuigende elementen om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3. Aangezien aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker benadrukt dat Afghaanse burgers in Kaboel nog steeds het slachtoffer worden van gewelddaden, ook al worden in de eerste plaats andere doelwitten geviseerd.

Verzoeker verwijt de bestreden beslissing een te beperkte interpretatie te geven aan het begrip 'subsidiare bescherming' waar deze te veel focust op de aanwezigheid van een gewapend conflict in de regio maar echter hierbij de humanitaire gevolgen verwaarloost die een dergelijk conflict met zich meebrengt.

Verzoeker stelt omwille van de humanitaire toestand in aanmerking te komen voor een bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

Verzoeker haalt nog aan dat hij al vier jaar weg is uit Afghanistan en geen contact meer heeft met zijn familie, aangezien hij alle contactgegevens heeft verloren. De kans is volgens verzoeker reëel dat hij bij terugkeer niemand meer zal terugvinden in het huis van zijn familie en als jonge man aan zijn lot zal overgelaten worden waardoor hij meent, naar analogie met een geciteerd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de subsidiare beschermingsstatus te verdienen.

2.5. De Raad wenst vooreerst op te merken dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker de schending van deze richtlijn hier niet dienstig aanvoeren.

Voorts blijkt uit de informatie in het administratief dossier en uit de door verzoeker neergelegde informatie dat er in de stad Kaboel burgerslachtoffers vallen maar niet dat er in Kaboel aanhoudend gevochten wordt en anti-regeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Bij revaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie het aan het administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing *“Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul”* dd. 17 augustus 2010 - update op 20 januari 2011). Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Bijgevolg is er actueel voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt omwille van de humanitaire toestand in aanmerking te komen voor een bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen verdere informatie aanbrengt over de humanitaire toestand die hij aanhaalt ter verantwoording van deze bescherming, evenmin werkt verzoeker concreet uit waaruit hij een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling afleidt bij gebrek aan de volgens hem broodnodige humanitaire hulp. Het aangevoerde risico moet echter reëel zijn, en de loutere mogelijkheid of vermoedens van een schending van fundamentele rechten volstaan hiertoe niet. Een reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, §2, b in hoofde van de verzoekende partij is bijgevolg niet aangetoond.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt de Raad dat elke zaak individueel dient te worden onderzocht en het de taak van verzoeker is om zijn vervolgingsvrees en nood aan internationale bescherming te concretiseren. Rechterlijke beslissingen hebben immers geen precedentwaarde en elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe concreet aangevoerde elementen onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER